

העם

דם

הלהבה היבבה מול תמונת הענק של יצחק שדה. על הבמה דיברו האלופים על חוסר המתח החלוצי, על חוסר הדם של הנוער העברי. עשרת האלפים שבאו להתיחד עם קברו של הזקן, ביום השנה למותו (ראה להלן), הקשיבו בדומיה.

בין האלפים היו שלושה צעירים ושתי צעירות. בליבם התנגנה תוכנית נועזת: לעזוב את הגבול ולהסתכל בסלעים האדומים של פטרה. היה זה מסוג התכניות שצעירים רבים הגויים בו בחשאי, אך מעטים מגשימים אותן. מעטים אלה הפכו גיבורים בחוגם, מיתאי היסוד של ספורט לאומי חדש.

אבא קובנר ושמועון אבידון צרף אותי. הלכתי.

לבורגנית, לא הסתגלה למציאות הנפשית השוררת במדינה. החמישה שילמו מחיר יקר מאד עבור חשוקתם. אדם העובר את הגבול, החוצה בין ירדן לישראל הוא גיבור בין חבריו, אם אינו נתפס. אולם אם נתפס, אחד דינו: מות.

המנהג הוא לירות מיד, לשאול אחר-כך. החמישה שהיה להם דם, שפכו אותו על אדמת הירדן. חכמים ופיקחים יגידו, מן היסוד, שהם מתו לחינם, שלא היה כל טעם במיבצעם. הם יצדקו בהחלט. אולם מאות אלפי אורחים, וביניהם ותיקי הנוער העברי, יבינו בדיוק מה היה טעמם. כי הדם מדבר אל הדם.

צבא

קול כחשכה

(ראה שער)

רק בחזית תבחינה מי לך אח וידיד — רק בחזית תבינה: יש אהבה חזילית... (דף קרבי, גבעתי, יולי 1948) "הלו הגר'תלם יאחד, הלו הגר'תלם יאחד..." קולו החדגוני של אלחוטאי, שבדק את כבי שירו, התמזג עם מאות הקולות העמומים האחרים של הפלוגות שנערכו לקרב. בשדה הפתוח, בין ג'ויבנה ובצרון, שקקו החיילים פה ושם העביר חייל משחולת בקנה רובהו, בדק אלחוטאי את סוללת מכשירו, חילקו רי

גמים את תחמושתם, מילא מקלען את שר' שרת כדוריו. האפלה כיסתה את הדמויות — אפלה חיה ונושמת, נרגשת וסוערת, אפלת הלילה הראשון בו עמד כוח עברי גדול להתמודד עם הטור המצרי שעלה תל-אביבה. פתאום התנשא קול מעל לקולות האחרים. איש לא ראה את המדבר. החיילים חדלו מי מעשיהם, הקשיבו.

לפניכם קרב גדול, קשה ואכזרי... ביי דיכם תלוי גורלה של תל-אביב, של הארץ כולה... כל אשר אפשר היה לתכנן ולהכין מראש, תוכנן והוכן. עתה תלוי הכל בעוז רוחכם בשעת ההקטערות. פנים אל פנים. להתראות, חברים, מחר באישוד הכבושה! לא ברגים במכונה. החיילים ששמעו מלים אלה, לא יצאו לקרב כברגים חסרי נשמה במכונה עיוורת. הם יצאו כבני-אדם, איש איש בעל נשמה, גאווה, הבנה משלו. הקול האלמוני בחושך לא הסביר להם רק מה טעם בפעולתם, מה מטרת המיבצע, מעשי חבריהם בגדודים שמימינם ומשמאלם. הוא נתן להם גם את ההרגשה שבכל אחד מהם, באופן אישי לגמרי, תלוי גורל החטיבה. הוא יצר את המגע הישר מלב המפקד, לב החטיב, אל ליבו של הטוראי.

באותו לילה לא יצאו מנצחים. בעל הקול ומאזיניו לא התראו למחרת היום באישוד הכבושה. הכפר נפל רק כעבור חודשיים, אחי רי שהפיל קרבנות אכזריים. אולם החיילים שנכשלו באותו לילה חזרו ויצאו בלילה ה' שני, והשלישי, והעשירי, והמאה. הכוח ש' דחף אותם לא היה חיצוני, כופה. הוא היה פנימי. היה זה אותו כוח אשר אליו פנה הקול ליד בצרון.

הוא ליווה אותם בדרך, עד היום האחרון. הוא יוצק לתוך עופרת הדפוס, הודפס על-גבי גליונות נייר לבנים, אשר הובאו לבסיס סים קרביים, למשלטים ולנקודות היערכות יחד עם כדורי הרובה ופצצות המרגמות. הוא היה חשוב יותר מהם. כי איש לא דיבר כמוהו.

חיילים, שחזרו שבורים ורצוצים עם עי' לות שחר מפעולה קרבית מפרכת, מצאוהו ליד שוחתם כשהתעוררו לארוחת בוקר. ל' פעמים מצאוהו בידם ברגע האחרון, עם צא' תם לקרב, כשקובע הפלדה מעיק על ראשם ומועקה מוזרה בקיבתם

„מוות לפולשים!“ הדף הקרבי הס' ביר להם מדוע יצאו לקרב. הוא הסביר להם בדיוק מה מקומם בקולקטיב הלוחם, בחטי' בה. אמ חזרו מפעולה שנכשלה, הסביר להם הדף מה עשו תריסר פלוגות אחדות באותו לילה. שאחדות מהן ניצחו ואחרות נכשלו, ואלה גם אלה תרמו תרומה חיונית למערכה. „משני עברי הנתיבה עמדו גדודי הבוקעים ובעינים מזהירות מדמעה ליוו את הכוחות הגולשים, כמים אדירים, דרומה — דרומה, אחים, דרומה!“

„הקם ראשון בכידון — מנצח וחי! כך כבשו אמש, בחוריני, את עמדות התותחים בחוליקאת, כך כבשו שלשום את שדה הנגב — כך נסתער גם היום: ביירי ובכידון, קדימה! מות לפולשים! עד חרמה!“ „אל רתיעה, בנים — כלבי רצה, דינם דם! ובכל שתטיבו לדרוס כלבי דמים, כן תעמי' קו לאהוב את היפה, את הטוב, את החרות!“ „דגל גבעתי על מגדל! אל הנבלה בערי פלשת נכנסנו כחיילים. ואל יהיו איש לטמא ידיו בשוד ובביזה! כל אשר לא ימלא פקו' דה זו דינו כדין בוגד, ולא יחד מקומו בין לוחמי גבעתי!“

„סנקים אינם מיפלצות. תותחים אינם כוב' שים — אם מול חיל-רגלים עיוור של פול' שים עומד חיל-רגלים בעל רוח קרבית גבר' הה ועשוי ללא חת. חייל, טוראי, בקרב אתה עשוי להתעלות למעמדו של מפקד — אם תעמיד לך רק המטירות. התבונה והרצון!“ החינוך הוא העיקר. מאחורי הקול הזה עמד איש רזה, גמוך קומה, בעל פנים חיוורות של משורר ורעמת-שער של קומפוזיטור.

כמה חדשים לפני כן עבד אבא קובנר בי' כרמי עין-החורש, כשקרא לו אחד הילדים — אדם בלונדי בא לבקרו. בפי אבא מתואר המאורע, ששינה את כל חייו, בפשטות ית' רה: „יום אחד, בדצמבר 1947, ימים ספורים אחרי שנתמנה למפקד החטיבה, בא אלי שמ' עון ואמר שהוא צרף אותי. הלכתי.“ היה זה מעמד אופייני, שלא היה אפשרי בכל מקום אחד בעולם: מפקד חטיבה, שלא קרא אליו את האיש שרצה לגייסו, אלא הלך לבקרו בביתו, לשכנעו, להסביר לו את המ' בוקש ממנו.

לא היה זה דבר קל להסבירו. אמר שמועון אבידון: „אני בעצמי לא יודע עדיין מה זאת חטיבה. נתנו לי רשימה של אנשים על גבי

הקרב עי' בצרון — חודיית מקדע 100 מ' מן האויב סאנקים אינם מפלצות, תותחים אינם כובשים

גבעת, הוצעה הקרב
דף קרבי
איר ליום 5.11.48
דגל גבעתי על מגדלו
אנחנו במגדל: עם הפנים אל גבו של האויב הנסוג.
ועכשיו: להצר את צעדיו. להדק את המגע. להכות בטור המצטמק ונסוג — זה הצו.
ופקודה!
לוחמים, אל מגדל אל הנבלה שבערי פלשת שם ישבה מפקדת הדיכוייה המצרית — נכנסנו כחיילים ואל יהיו איש לטמא ידיו בשוד וביזה.
לא לשלוח יד בשום רכוש האויב.
לא לפתוח שום דלת ובית בלי פקודה.
לא לפשפש כחצרות.
איש איש בעמדתו הקרבית יעמוד.
איש איש בתפקידו יהלך.
כל אשר לא ימלא אתר פקודה זו דינו כדין בוגד ולא יחד מקומו בין לוחמי גבעתי.

הנסיגה מדיר מוחייסין — אנשי גבעתי בנסיגה מול חיל-רגלים עיוור, חיל-רגלים בעל רוח.

